

5.6. Pas cu pas – Turcia

5.6.1. Pasul 1: Alegerea formei juridice de organizare

5.6.2. Pasul 2: Înmatricularea oficială a societății la Camera de Comerț

5.6.3. Pasul 3: Reglementări fiscale și contabilitate

5.6.4. Pasul 4: Elaborarea unui plan de afacere

5.6.5. Pasul 5: Deschiderea unui cont bancar aferent afacerii/ societății (credite și granturi)

5.6.6. Pasul 6: Legislația și normele privind protecția mediului înconjurător și solicitarea eliberării autorizațiilor (autorizația de construcție, etc.)

5.6.7 Pasul 7: Confidențialitate / Protecția datelor cu caracter personal (Crearea unui website aferent afacerii/ societății)

5.6.8. Pasul 8: Asigurare

5.6.9. Pasul 9: Managementul resurselor umane

5.6.10 Pasul 10: Brevete și branding

Introducere

Clauza (I) din cadrul Articolului 5 al Regulamentului privind Lansarea unei Afaceri și Licențele de Lucru publicată în Monitorul Oficial nr. 25902 din data 10.08.2005 prevede următoarele: „Respectarea prevederilor legislației privind lansarea de afaceri de către cetățenii străini.” Conform [Legii nr. 6735](#), înainte de a începe desfășurarea activității, cetățenii străini care doresc să lanseze o afacere trebuie să obțină un permis de muncă din partea Ministerului Familiei, Muncii și Serviciilor Sociale.

Dacă cetățenii străini doresc să lanseze o afacere și să lucreze în nume propriu, aceștia trebuie să înainteze o solicitare către MFMSS în vederea obținerii unui permis de muncă, ulterior derulării procedurilor de înființare a respectivelor firme înaintea autorităților competente (precum publicarea respectivei firme în registrul comerțului sau în cadrul oficiului registrului comerțului și obținerea unui cod fiscal). În urma evaluării care urmează a fi efectuată de MFMSS, cetățenii străini ale căror solicitări sunt aprobate și cărora li se acordă permise de muncă trebuie să depună cereri înaintea administrațiilor responsabile cu acordarea acestor permise și să solicite o licență de afaceri și o autorizație de muncă.

Procedurile și principiile aplicabile cetățenilor sirieni aflați sub protecție temporară în vederea derulării activităților de muncă pe teritoriul țării sunt reglementate în cadrul „Regulamentului privind Permisele de Muncă pentru Cetățenii Străini aflați sub Protecție Temporară”, publicat în [Monitorul Oficial nr. 29594 din data 15.01.2015](#) și în formularul pentru obținerea de către cetățenii străini a permisului de muncă de la MFMSS pentru a putea munci în Turcia.

După încheierea procedurilor de înființare a unei firme și după atribuirea unui cod fiscal în baza prezentării certificatului de înregistrare a domeniului de activitate la Registrul Comerțului, a obținerii documentului de înregistrare la Registrul Comerțului în calitate de comercianți persoane fizice, de furnizori de servicii și de artizani, cetățenii străini își pot desfășura activitățile în mod independent, în nume propriu, conform informațiilor existente în sistem. Înainte de a începe activitatea, aceștia trebuie

să obțină un permis de muncă. Pentru ca autoritățile competente să le acorde o licență de afaceri și o autorizație de muncă, cetățenii străini trebuie să dețină un permis de muncă.

Există aproape 4 milioane de cetățeni străini în Turcia

Deși se bucură de succes, totuși, antreprenorii (sirieni) migranți din toate țările își desfășoară activitatea într-o economie și într-un mediu de reglementare străine, adresându-se unei baze de clienți limitate, având acces inconsecvent la stimulente și la asistență în afaceri. În Turcia, parteneriatele cu afacerile turcești îi pot ajuta să depășească unele dintre aceste dificultăți. Societățile siriene aduc în joc competențe unice, inclusiv familiaritatea față de consumatorii turci care vorbesc limba arabă și au legături deja existente cu societăți din Siria și Marele Orient Mijlociu. Exploatarea acestor competențe poate însemna noi oportunități de creștere pentru afacerile turcești. În esență, în vreme ce societățile siriene pot oferi acces la noi piețe din străinătate, cele turcești îi pot ajuta pe cetățenii sirieni să pătrundă pe piața internă.

Ministerul Educației Naționale din Turcia (MEB) recomandă cultivarea unor interacțiuni mai profunde și, eventual, a parteneriatelor dintre societățile turcești și cele siriene, pentru a obține beneficii reciproce:

- punerea la dispoziția societăților siriene de resurse în vederea accesului pe piața din Turcia și prin mediul normativ al țării;
- investiții în oportunitățile de formare și de dezvoltare a capacității societăților siriene și turcești, precum și a instituțiilor publice care oferă servicii societăților și investitorilor străini;
- oferirea de oportunități și de platforme de networking societăților siriene, prin intermediul cărora să-și prezinte produsele și serviciile;
- reducerea incertitudinilor reprezentate de politici și a poverilor normative, pentru a încuraja investițiile siriene pe termen lung în Turcia și pentru a facilita oficializarea acestora;
- creșterea anvergurii și a accesului echitabil la stimulente în beneficiul societăților siriene, în special pentru atingerea potențialului de export al acestora și pentru dezvoltarea brandurilor;
- colectarea și furnizarea de acces la date detaliate privind societățile siriene, în vederea unei analize aprofundate.

Camerele de comerț și de industrie din cadrul tuturor provinciilor pot efectua următoarele:

- elabora ghiduri în limba arabă care să-i ajute pe antreprenorii sirieni să parcurgă procesul de constituire și de operare a unei societăți în Turcia. [Camera de Comerț din Gaziantep are experiență în acest sens.](#)
- birouri de asistență pentru angajați, adresate antreprenorilor sirieni interesați să constituie o societate. Furnizarea de formare și de asistență cu privire la legislația și regulamentele din Turcia, la reglementările bancare și la stimulentele existente pentru investiții și export;
- organizarea de întâlniri pentru networking-ul societăților. Întâlnirea reprezentanților societăților siriene și turcești într-un cadru imparțial;
- furnizarea către societățile siriene a unei platforme și a unui loc în care să își prezinte activitățile comerciale înaintea celor turcești. Desfășurarea acestor întâlniri în limba engleză poate oferi o limbă de lucru comună pentru potențiali parteneri.

5.6.1. Pasul 1: Alegerea formei juridice de organizare

Tipurile de societăți conform Codului Comercial al Turciei (TCC) și forme de organizare alternative Conform TCC, societățile se pot constitui ca având personalitate juridică sau nu, și, tot conform acestuia, societățile comerciale pot fi de următoarele tipuri:

a. Cu personalitate juridică:

Societate pe acțiuni (SA)

Societate cu răspundere limitată (SRL)

Societate cooperativă

Deși există anumite diferențe din punct de vedere al pragurilor financiare (anume, capitalul minim) iar organele competente sunt diferite, totuși, procedurile care trebuie urmate pentru constituirea unei SA și a unei SRL sunt identice.

b. Fără personalitate juridică

societățile în nume colectiv

societățile în comandită

Deși societățile pot fi constituite conform acestor cinci forme juridice de organizare, totuși, SA și SRL sunt formele preferate în Turcia, ca și în economia globală.

5.6.2. Pasul 2: Înmatricularea oficială a Societății la Camera de Comerț

Turcia a adoptat reforme în vederea facilitării derulării afacerilor, pentru a crește nivelul de investiții, pentru a elimina birocrăția aferentă procesului de constituire a unei societăți și pentru a minimiza costurile și procedurile. În acest sens, procesul de constituire a unei societăți este acum derulat exclusiv în cadrul Registrului Comerțului de pe lângă Camerele de Comerț, conceput a fi unică autoritate căreia trebuie să i se adreseze persoanele interesate. Procesul este finalizat într-o singură zi. Procesul de constituire a unei societăți pe acțiuni sau a unei societăți cu răspundere limitată este destul de simplu și direct, mai ales odată finalizate procedurile de legalizare și de apostilare sau formalitățile de ratificare a documentelor ce trebuie depuse odată cu cererea. Înainte de inițierea procesului de constituire a unei societăți în Turcia, trebuie introduse anumite informații în MERSIS*. Printre altele, acest pas presupune obținerea unui cod de identificare fiscală în cazul persoanelor fizice și/sau juridice care nu au cetățenie turcă, care vor fi acționari și/sau administratori ai societății. După obținerea codului de identificare fiscală de la autoritatea competentă și înscrierea acestuia în MERSIS, se generează și un număr de înmatriculare la MERSIS pentru cetățenii de alte naționalități.

În momentul depunerii actului constitutiv în cadrul MERSIS, acesta trebuie autentificat de un notar public sau atestat de registrul comerțului competent din Turcia. Conform cerințelor registrului comercial competent, în momentul autentificării și al atestării actului constitutiv, actul constitutiv autentificat și toate celelalte documente justificative (de exemplu, declarații ale specimenelor de semnătură ale membrilor consiliului de administrație și ale altor semnatori, dovada depunerii capitalului social din partea unei bănci turce, care să ateste depunerea și blocarea într-un cont bancar a cel puțin 25% din capitalul social al entității, etc.) trebuie depuse fizic în vederea înmatriculării. După ce registrul comerțului competent atestă caracterul complet și corespunzător al tuturor actelor la dosar, se emite un certificat de înregistrare cuprinzând date privind înmatricularea noii societăți. De asemenea, pe lângă certificatul de înregistrare, registrul comerțului furnizează și registrele juridice și financiare obligatorii pentru nou înființata societate comercială.

Date suplimentare se găsesc [aici](#).

5.6.3. Pasul 3: Reglementări fiscale și contabilitate

SISTEMUL FISCAL TURCESC

Sistemul fiscal turcesc se bazează pe două taxe: impozitul pe venit și impozitul pe profit. Persoanele fizice se află sub incidența impozitului pe venit, spre deosebire de societăți, care se supun impozitului pe profit raportat la veniturile și la câștigurile obținute de acestea. Normele de impozitare a veniturilor și a câștigurilor sunt prevăzute în Legea din 1960 privind impozitul pe venit (LIV*). În mod similar, normele aplicabile impozitării corporațiilor sunt prevăzute în Legea din 1949 privind impozitul pe profit (LIP*). Deși fiecare tip de impozit se află sub incidența unei legi diferite, multe norme și prevederi din cadrul Legii privind impozitul pe venit se aplică și în cazul corporațiilor, mai ales din punct de vedere al elementelor din structura de calcul a venitului și de stabilire a venitului net.

IMPOZITUL PE VENIT:

Venitul impozabil:

Impozitul pe venit se aplică în cazul veniturilor obținute de cetățeni. Prin cetățeni ne referim la persoane fizice. În cadrul aplicării impozitului pe venit, parteneriatele nu sunt considerate entități separate, fiecare partener fiind impozitat individual raportat la cota de profit care îi revine. Venitul unei persoane poate cuprinde unul sau mai multe dintre elementele arătate în continuare:

- profiturile obținute din afaceri,
- profiturile obținute din agricultură,
- salarii și alte venituri din salarii (remunerații),
- venituri din servicii personale independente
- venituri de pe urma bunurilor imobile și din drepturi (venituri obținute din chirii)
- venituri de pe urma bunurilor mobile (venituri obținute din investiții de capital)
- alte venituri și câștiguri în afara sursei constante de venit

Răspunderea fiscală:

În general, pentru a stabili răspunderea fiscală a cetățenilor, se pune în aplicare criteriul privind domiciliul. Acest criteriu prevede că un cetățean cu domiciliul în Turcia trebuie să plătească impozit pe venitul obținut la nivel mondial (răspundere nelimitată). Orice persoană care petrece șase luni sau mai multe dintr-un an calendaristic în Turcia este considerată rezident turc. Totuși, cetățenii străini care petrec șase luni sau mai multe dintr-un an calendaristic în Turcia, pentru a derula o anumită activitate pe un post anume sau în cadrul unei societăți sau în scopuri specifice prevăzute în cadrul LIV, nu sunt considerați rezidenți turci și, prin urmare, răspunderea fiscală nelimitată nu li se aplică.

Pe lângă criteriul privind domiciliul, într-o limită restrânsă, și criteriul cetățeniei se aplică, indiferent de situația domiciliului; astfel, cetățenii turci care locuiesc în străinătate și lucrează pentru guvern sau pentru o instituție guvernamentală sau o societate cu sediul social în Turcia se află, de asemenea, sub incidența răspunderii fiscale nelimitate. În consecință, aceștia plătesc impozit pe venit la venitul obținut la nivel mondial.

Nerezidenții nu plătesc impozit decât pe venitul obținut din surse aflate în Turcia (răspundere limitată). Din punct de vedere fiscal, este important de stabilit circumstanțele în care se consideră că venitul provine din surse turcești. Prevederile Articolului 7 al Legii privind impozitul pe venit

reglementează acest aspect. Se consideră că venitul provine din surse aflate în Turcia în următoarele cazuri:

Profitul din afaceri: persoana în cauză trebuie să aibă un sediu permanent sau un reprezentant permanent în Turcia, venitul trebuind să rezulte din activitatea derulată în cadrul acestei locații permanente sau prin acești reprezentanți.

Venituri din agricultură: activitățile agricole generatoare de venit trebuie să aibă loc în Turcia.

Remunerații și salarii:

– Serviciile trebuie furnizate sau generate în Turcia.

–Comisioanele, alocațiile, dividendele și altele asemenea plătite președinților, administratorilor, auditorilor și lichidatorilor din cadrul sediului din Turcia trebuie declarate în Turcia.

Venituri din Servicii Personale Independente: veniturile din Servicii Personale Independente trebuie să fie desfășurate sau declarate în Turcia.

Venituri din bunuri imobile:

– bunurile imobile trebuie să se afle în Turcia;

– titlurile considerate imobile trebuie folosite sau declarate în Turcia.

Venituri din investiții de capital în bunuri mobile: Investițiile de capital trebuie să se desfășoare în Turcia.

Alte tipuri de venituri și câștiguri: Activitățile sau tranzacțiile care generează alte tipuri de venituri, prevăzute în Legea privind impozitul pe venit, trebuie derulate sau declarate în Turcia. Termenul „declarate” utilizat anterior în sensul clarificării răspunderii fiscale a persoanelor nerezidente face referire la faptul că plățile trebuie să aibă loc în Turcia, iar dacă sunt efectuate în străinătate, totuși, acestea sunt ținute în evidențele din Turcia.

Stabilirea venitului net:

Profitul obținut din afaceri:

Profitul obținut din afaceri reprezintă profitul generat de activități comerciale sau industriale. Deși această definiție este foarte cuprinzătoare și include toate tipurile de activități comerciale și industriale, totuși, LIV exclude unele activități din categoria profiturilor obținute din afaceri. În general, activitățile derulate de comercianți și de artizani care nu au sedii permanente nu sunt considerate activități comerciale și industriale și sunt scutite de impozitul pe venit.

În plus, pentru a impozita veniturile obținute din activități comerciale și industriale, trebuie să existe o continuitate în derularea acestor activități. Cu alte cuvinte, activitățile ocazionale de acest tip nu sunt abordate ca activități comerciale sau industriale și, prin urmare, Legea privind impozitul pe venit le include în categoria celorlalte tipuri de venituri și câștiguri.

LIV nu include o listă a tuturor activităților comerciale și industriale și, în sensul acestor termeni, face trimitere exclusiv la Codul Comercial al Turciei. Totuși, în Articolul 37 sunt enumerate câteva tipuri de activități cu titlu de exemplificare. Acestea sunt:

– funcționarea minelor, a carierelor de piatră și de calcar, extracția de nisip și pietriș, funcționarea cărămidărilor;

– intermediari la bursă;

- funcționarea școlilor și a spitalelor private, precum și a altor instituții similare;
- operațiuni periodice de vânzare-cumpărare și de dezvoltare imobiliară;
- achiziționarea și vânzarea de valori mobiliare în numele altei persoane, ca activitate permanentă;
- vânzarea integrală sau parțială de terenuri obținute prin cumpărare sau prin barter, ulterior divizate în mai puțin de cinci ani de la data achiziției și vânzarea acestora în acest interval sau ulterior;
- câștiguri din proteze dentare.

În esență, venitul impozabil al unei întreprinderi reprezintă diferența dintre activele nete ale acesteia la începutul și la finalul anului calendaristic.

Sunt folosite două metode de calcul pentru stabilirea profiturilor obținute din afaceri: impozitul forfetar și impozitul pe venit în sistem real conform metodei anterioare; Legea privind impozitul pe venit conține prevederi privind profiturile estimate obținute din afaceri pentru contribuabilii calificați pentru acest regim conform prevederilor Legii. Premisa de la care se pornește este că, în cazul contribuabililor din această categorie, este dificil de ținut evidența și de stabilit veniturile obținute în sistem real. Astfel, impozitul pe venit în cazul acestora se apreciază în funcție de profiturile estimate conform Legii.

În cazul celei de a doua metode, profiturile obținute din afaceri sunt stabilite în sistem real: Contribuabilii trebuie să țină evidența contabilă pentru a înregistra veniturile și cheltuielile efective care au loc în cadrul anului calendaristic. În general, cheltuielile plătite sau acumulate în legătură cu activitățile de afaceri sunt deduse din veniturile obținute astfel:

Cheltuieli care pot fi deduse:

Pentru a stabili suma netă a profiturilor generate de afaceri în sistem real, din venituri pot fi deduse următoarele tipuri de cheltuieli:

- cheltuieli generale în vederea realizării câștigurilor și a menținerii profitului generat de afacere;
- cheltuieli cu mâncarea oferită angajaților la sediu sau în anexele acestuia;
- cheltuieli pentru tratamente medicale și medicamente;
- prime de asigurare și de pensii;
- cheltuieli de protocol pentru angajați;
- plata de pierderi, daune și compensații în baza unor acorduri scrise, a unor decrete sau a unor ordine legale;
- cheltuieli de deplasare și cazare în interes de serviciu;
- cheltuieli cu autovehiculele societății în interes de serviciu;
- impozite în natură, de exemplu, clădiri și consum, comisioane, impozite și taxe locale asociate activității de afaceri;
- amortizări deduse conform prevederilor Codului de Procedură Fiscală;
- plata taxelor de membru de sindicat.

Plățile neacceptate cu titlul de cheltuieli

Plățile arătate în continuare nu sunt considerate cheltuieli deductibile:

- fonduri retrase din întreprindere de proprietarul acesteia sau de soțul/soția sau copiii acestuia, sau alte tipuri de active preluate de aceștia;
- salariile lunare, remunerațiile, bonusurile, comisioanele și compensațiile plătite de proprietarul întreprinderii către soțul/soția sau copiii minori ai acestuia;
- dobânda la capitalul investit de proprietarul întreprinderii;
- dobânda la contul curent al proprietarului întreprinderii, al soțului/soției, al copiilor minori ai acestuia, inclusiv dobânzi pentru toate formele de plăți datorate;
- toate amenzile și penalitățile fiscale, precum și despăgubirile ca urmare a unor acțiuni ilicite. Despăgubirile suportate cu titlul de penalități prevăzute de clauze contractuale nu se consideră daune punitive;
- % 0 la sută din cheltuielile de advertising pentru toate tipurile de alcool și de băuturi alcoolice, de tutun și de produse din tutun (rata curentă a fost redusă la 0 prin Decret Guvernamental).

5.6.4. Pasul 4: Elaborarea unui plan de afacere

Vezi [Capitolul 4](#) și [Capitolul 6](#).

5.6.5. Pasul 5: Deschiderea unui cont bancar aferent afacerii/ societății

Societatea trebuie să obțină de la autoritatea fiscală competentă coduri de identificare fiscală temporare pentru asociații care nu sunt rezidenți turci și pentru membrii consiliului de administrație al societății care au același statut. Acest cod de identificare fiscală temporar este necesar pentru deschiderea de conturi bancare în vederea depozitului pentru depunerea capitalului social al societății care urmează a fi înființate.

Documentele care trebuie depuse la autoritatea fiscală sunt următoarele:

Cererea de înregistrare

Actul constitutiv (un exemplar original)

Copia contractului de închiriere demonstrând adresa sediului social al societății

Dacă procesul este derulat cu ajutorul unui împuternicit, trebuie emisă o procură în care să se indice foarte clar autoritatea în virtutea căreia acționează în numele societății în relația cu autoritatea fiscală în vederea obținerii unui cod de identificare fiscală sau a unui cod de identificare fiscală temporar.

Conturi bancare

În ultimii ani, Republica Turcă a simplificat procedura de deschidere de către cetățenii străini a unui cont bancar în Turcia prin intermediul unor reglementări menite să ridice nivelul investițiilor și să le ofere străinilor o mână de ajutor. Aceste reglementări le permit cetățenilor străini care vin în Turcia să lucreze să trimită mai ușor bani familiei din străinătate, facilitând viața de zi cu zi a respectivilor cetățeni străini, aceștia putând să beneficieze de procesele bancare și având capacitatea de a face investiții și de a derula procesele financiare ale societății mult mai rapid, cu mult mai multe avantaje. Totuși, procedura de deschidere a unui cont bancar de către cetățenii străini diferă de la bancă la bancă. Dacă în cazul unor bănci procedura nu este de durată, în cazul altora se întâmplă exact opusul. Printre cele mai importante bănci din Turcia se numără următoarele: İş Bankası (İsbank), Yapı Kredi

Bankası, TEB, QNB Finansbank, Halkbank, Vakıfbank, ING Bank, Akbank, Ziraat Bankası și Garanti Bankası.

Care este procedura?

Procedurile de deschidere a unui cont bancar de către cetățenii străini în Turcia sunt de două feluri: primul constă în deschiderea unui cont bancar pentru persoane fizice, iar celălalt – în deschiderea unui cont bancar în numele societății.

Procedurile juridice și principiile care trebuie respectate de cetățenii străini pentru a putea deschide un cont bancar în Turcia sunt arătate în continuare:

În primul rând, persoana care dorește să deschidă un cont bancar trebuie să aibă stabilită o adresă de corespondență.

Pentru a putea deschide un cont bancar în Turcia, cetățenii străini doritori trebuie să dețină propriul cod fiscal. Cetățenii străini pot obține un cod de identificare fiscală temporar adresându-se autorității publice fiscale sub jurisdicția căreia se află domiciliul acestora, într-un interval de timp care variază în funcție de gradul de aglomerare a autorității.

Cu ajutorul codului de identificare fiscală acordat de autoritatea fiscală, cetățenii străini pot deschide un cont bancar și derula procese bancare.

Unele bănci le pot solicita clienților un număr de telefon mobil. Astfel, cetățenii străini trebuie să obțină un astfel de număr de la operatorii de telefonie turci.

Procedura juridică și principiile de urmat pentru ca o persoană juridică străină să poată deschide un cont bancar al societății în Turcia sunt arătate în continuare:

Spre deosebire de conturile bancare pentru persoane fizice, conturile pentru societăți pot fi deschise de administratorul care are autoritatea de a semna.

Trebuie obținut un cod de identificare fiscală pentru societate de la autoritatea fiscală. Societatea pentru care se deschide un cont bancar nu trebuie neapărat să fie amplasată în Turcia sau să își desfășoare activitățile financiare acolo. Este suficient să aibă o adresă de corespondență.

Pentru a deschide un cont, administratorul competent al societății depune cerere la bancă, comunicând și codul de identificare fiscală, depunând și toate documentele societății în traducere legalizată sau apostilată. Documentele societății menționate sunt următoarele: actul constitutiv al societății, certificatul de înregistrare la Camera de Comerț, certificatul de înregistrare la Registrul Comerțului, documentele de înființare și de activitate și, dacă este cazul, autorizațiile.

İşbank: Procedura de deschidere a unui cont bancar în cadrul İşbank este una rapidă și ușoară. Trebuie prezentate documentele arătate în continuare și depusă o cerere la cea mai apropiată filială a İşbank.

Un pașaport valabil, nu mai vechi de 10 ani sau un permis de ședere valabil (dacă nu poate fi prezentat niciunul dintre acestea, este acceptat și un document oficial din partea Ministerului de Finanțe al Turciei prin care se validează documentul de identitate național).

Codul de identificare a persoanei străine sau codul de identificare fiscală

Dovada unei adrese de reședință valabile în Turcia (copii ale facturilor de electricitate, apă, gaze naturale sau de telefonie pe numele cetățeanului în cauză pe ultimele trei luni) sau adresa trecută în pașaport.

Garantibank: Pentru a putea deschide un cont bancar, vizitează o filială pentru a obține parola pentru aplicația de banking pe mobil/online.

Akbank: Pentru a putea deschide un cont bancar, vizitează o filială sau obține parola de banking online sau sună la serviciul Akpat de banking pentru imigranți.

Ziraat Bankası: Pentru a deschide un cont curent în valută sau în lire turcești, poți depune o cerere la filialele noastre sau online.

5.6.6. Pasul 6: Legislația și normele privind protecția mediului înconjurător și solicitarea eliberării autorizațiilor

Legea privind Protecția Mediului și legislația secundară a acesteia reglementează protecția mediului și sancționarea oricăror acțiuni care încalcă normele legislative și care pot cauza poluarea mediului. Ministerul Mediului și Urbanizării acționează ca autoritate de reglementare prin intermediul direcțiilor acesteia la nivel de provincii. În funcție de natura și de tipul activității desfășurate, investitorii pot fi obligați să obțină rapoarte de evaluare privind impactul asupra mediului și autorizații de mediu. Nerespectarea legislației turce privind protecția mediului poate atrage după sine impunerea de amenzi administrative și răspundere penală.

AUTORIZAȚII DE MEDIU ȘI EVALUĂRI

Conform Legii privind Protecția Mediului, autorizațiile și evaluările de mediu se află sub incidența Regulamentului privind Autorizațiile și Licențele de Mediu și a Regulamentului privind Evaluarea Impactului asupra Mediului. Aceste regulamente prevăd o gamă largă de autorizații și de permise care trebuie obținute conform legislației privind protecția mediului. 7.1.2 Evaluarea Impactului asupra Mediului

În funcție de profilul de risc al activității derulate de o persoană juridică în ceea ce privește mediul înconjurător, este posibil ca persoana juridică în cauză să trebuiască să obțină un raport de evaluare privind impactul asupra mediului. În cazul investițiilor industriale la scară largă, este aproape în toate cazurile obligatoriu să se obțină un raport de analiză a potențialelor efecte adverse semnificative asupra mediului. Raportul în sine nu este suficient pentru a obține avizul de implementare a proiectului din partea Ministerului Mediului și Urbanizării. Legislația aplicabilă prevede și organizarea unei comisii speciale independente pentru consultări publice și analiză înaintea Ministerului Mediului și Urbanizării. Ministerul Mediului și Urbanizării poate adopta o decizie de „Evaluare pozitivă privind impactul asupra mediului” sau una negativă.

În prima situație, investitorul poate iniția investiția, sub rezerva obținerii altor avize necesare (dacă este cazul), iar în cea de-a doua, orice activitate viitoare în legătură cu investiția este interzisă. Mai mult, în cazul activităților aflate sub incidența evaluării privind impactul asupra mediului fără obținerea unei decizii afirmative a evaluării privind impactul asupra mediului (EIA), nu pot fi derulate nici alte proceduri publice, precum licitații, planuri de stimulente sau de aprobare. Practic, EIA este o condiție preliminară pentru toate celelalte proceduri.

Autorizații de mediu

Investitorii sunt obligați să obțină fie o „Autorizație de mediu”, fie o „Autorizație și licență de mediu”, în funcție de anvergura impactului activităților derulate de aceștia asupra mediului înconjurător. Ministerul Mediului și Urbanizării emite o „Autorizație de Mediu” pentru emisiile de poluanți în aer, pentru poluare fonică, pentru deversările în apele de mare adâncime sau deversările de substanțe periculoase ale uzinelor. Investitorii trebuie să obțină o „Autorizație și licență de mediu” pentru

atestarea utilării tehnice adecvate a unității în cauză. Autorizațiile și licențele emise conform Legii privind Protecția Mediului au o valabilitate de 5 ani de la data emiterii și pot fi prelungite pentru perioade consecutive de 5 ani. Ca regulă generală, persoanele juridice care își derulează activitatea în sectorul și industriile energetică, minieră, construcții și materiale de construcție, prelucrarea metalelor, curățare chimică, tratarea suprafețelor, a produselor forestiere, alimentară, agricolă și de creștere a animalelor și de gestionare a deșeurilor trebuie să obțină fie o „Autorizație de mediu”, fie o „Autorizație și licență de mediu”, în funcție de capacitatea de producție a acestora și de cerințele privind debarasarea care li se aplică. Chiar dacă o persoană juridică nu se află sub incidența cerinței de licențiere conform legislației privind mediul înconjurător, aceasta tot trebuie să o respecte în cadrul activităților derulate.

Alte obligații de mediu

Deși cele mai multe obligații de mediu sunt prevăzute în (i) Legea privind Protecția Mediului, (ii) Regulamentul privind Autorizațiile și Licențele de Mediu și (iii) Regulamentul privind Evaluarea Impactului asupra Mediului, există și alte regulamente care prevăd obligații de mediu (specifice fiecărui sector în parte). Persoanele juridice mai trebuie să respecte și alte obligații de mediu aplicabile domeniului de activitate în care funcționează, acestea fiind prevăzute în Regulamentul privind Controlul Poluării Industriale a Aerului, Regulamentul privind Evaluarea și Managementul Poluării Fonice, Regulamentul privind Protecția zonelor de mlaștini, Regulamentul privind Gestionarea Deșeurilor, Regulamentul privind Controlul Deșeurilor de Produse Petroliere, Regulamentul privind Controlul Deșeurilor de Ambalaje, Regulamentul privind Diminuarea Impactului și Prevenirea Accidentelor Industriale Grave, Regulamentul privind Protecția împotriva Radiațiilor.

SANCTIUNI

Legea privind Protecția Mediului introduce un regim strict de răspundere obiectivă pentru nerespectarea legii și poluarea mediului. Cei care se fac vinovați de poluare sunt răspunzători pentru pierderile generate de propriile acțiuni, indiferent de anvergura culpei. În cazul unei încălcări, societatea reclamată poate primi o perioadă rezonabilă (nu mai mare de 1 an) pentru a remedia încălcarea, în caz contrar acesteia putându-i fi impuse sancțiuni. Deși cele mai multe sancțiuni sunt sub forma unei amenzi administrative, încălcarea Legii privind Protecția Mediului Înconjurător și a legislației secundare a acesteia poate atrage după sine răspunderea penală a vinovatului. În 2019, amenzile administrative pentru nerespectarea Legii privind Protecția Mediului Înconjurător și a legislației secundare a acesteia s-ar putea ridica la valoarea de 6.017.320 TRY, în funcție de gravitatea încălcării. În fiecare an, valoarea amenzilor administrative este majorată cu o marjă anunțată de Președinte.

5.6.7. Pasul 7: Confidențialitate / Protecția datelor cu caracter personal (Crearea unui website aferent afacerii/ societății)

Regulamentul General privind Protecția Datelor („RGPD”) a intrat în vigoare în luna mai, lucru știut de fiecare societate din Europa. Turcia are o legislație similară, deși există unele diferențe. Societățile care fac afaceri în Turcia trebuie să știe cum funcționează aceste legi în practică.

Adoptată în 2016, [Legea turcă privind protecția datelor](#) („LPD”) este însoțită de alte regulamente și comunicate; în același timp, versiuni de proiecte de legi secundare au fost publicate de autoritatea de supraveghere din Turcia, de Comitetul pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal („DPB”). În baza acestor modificări, operatorii de date trebuie să respecte obligații multiple când gestionează date cu

caracter personal, în timp ce legislația afectează, de asemenea, fiecare angajat, fiind important ca societățile care își derulează activitatea în Turcia să înțeleagă consecințele eșecului de neconformare.

Comparând LPD și RGPD, se constată că principala diferență constă în modul în care acestea afectează firmele care își derulează activitatea în Turcia. Bazată pe Directiva UE 95/46/CE, LPD cuprinde adăugări și revizuirii diverse. Deși include aproape aceleași principii echitabile privind practicile de informare, LPD nu permite o interpretare în sensul compatibilității, iar orice prelucrare ulterioară este strict interzisă. În cazul în care datele sunt compilate într-un scop pentru care persoana vizată își exprimă acordul, operatorul de date le poate folosi în alt scop, cu condiția exprimării unui acord specific suplimentar sau dacă prelucrarea ulterioară este necesară pentru ceea ce se consideră a fi interese legitime.

Motivele prelucrării în temeiul LPD sunt comparabile cu cele care se aplică în cazul RGPD, cu excepția faptului că este necesar acordul explicit când sunt prelucrate date cu caracter personal sensibile sau nesensibile – o acțiune care necesită mult mai mult timp. La prima vedere, printr-o astfel de obligație împovăraătoare, LPD ar trebui să ofere un nivel mai ridicat de protecție a datelor decât RGPD. Cu toate acestea, definiția LPD a acordului explicit trebuie să fie comparată cu cea a acordului obișnuit prevăzut de RGPD. Ambele prevăd necesitatea „unui acord liber exprimat, specific, în cunoștință de cauză”, dar RGPD specifică, de asemenea, că trebuie să se exprime „un acord lipsit de ambiguitate al persoanei vizate prin care aceasta acceptă, printr-o declarație sau printr-o acțiune fără echivoc, ca datele cu caracter personal care o privesc să fie prelucrate”.

În temeiul LPD, transferul peste graniță al datelor cu caracter personal către o terță țară este problematic în egală măsură: țara de destinație trebuie să aibă un nivel de protecție suficient, în conformitate cu criteriile stabilite de DPB. În mod alternativ, părțile trebuie să își angajamentul să furnizeze suficientă protecție care să aibă aprobarea DPB. Dar LPD include, în plus, și următoarea prevedere: „În cazurile în care interesele Turciei sau ale persoanei vizate ar fi în mod grav afectate, datele cu caracter personal vor fi transferate în străinătate numai cu aprobarea Comitetului prin obținerea avizului instituțiilor și al organizațiilor publice competente.” Acest lucru obligă operatorii de date să evalueze dacă un transfer ar putea avea ca rezultat consecințe grave, iar în caz afirmativ, aceștia trebuie să obțină aprobarea DPB. Cu toate acestea, nu este clar cum vor fi stabilite aceste interese. RGPD prevede ca operatorii de date să țină evidențe interne, deși nu există o cerință generală privind înregistrarea la autoritățile de protecție a datelor, în timp ce LPD prevede o soluție hibridă, combinând cerințe de înregistrare și de păstrare a evidențelor: un mecanism de înregistrare care mandatează operatorii de date să se înscrie în registrul operatorilor de date. Proiectul de regulament DPB le solicită acestora să prezinte DPB propriile Inventar de prelucrare a datelor cu caracter personal și Politică privind păstrarea și distrugerea datelor cu caracter personal înainte de a finaliza înregistrarea. Pentru orice afacere aflată sub incidența atât al LPD, cât și a RGPD, cea mai bună metodă pentru a evita dublarea efortului de conformare este formularea unui model de conformare flexibil care să îndeplinească cerințele autorităților de reglementare în jurisdicții multiple.

Pentru mai multe informații – [click aici](#).

5.6.8. Pasul 8: Asigurare

[Sistemul asigurărilor sociale din Turcia](#) este foarte similar cu modelul Bismarck, unul dintre cele patru sisteme de asigurări de bază, după cum urmează: Modelul continental (Bismarck), Modelul anglo-saxon (Beveridge), Modelul nordic și Modelul mediteranean. Modelul Bismarck este un sistem în care primele plătite în plus la salariile angajaților, în conformitate cu statutul acestora de asigurare, sunt colectate într-un fond comun, iar beneficiile sunt furnizate pe baza primelor plătite doar atunci când o persoană atinge vârsta de pensioare și, astfel obține dreptul la pensie. Suma beneficiilor de acordat deținătorilor de asigurare în caz de pensionare, accident sau boală depinde de venitul pe care l-au avut anterior.

Actorii principali din acest sistem sunt angajații, angajatorii și reprezentanții sectorului public. Acest sistem prevede mai multe măsuri de reglementare pe piața forței de muncă decât sistemul anglo-saxon, care împiedică flexibilitatea pieței forței de muncă. În consecință, reguli stricte și mecanisme de negociere colectivă trebuie să intre în vigoare.

Sistemul turc de asigurări sociale are, de asemenea, anumite elemente din Modelul mediteranean, precum și din Modelul Bismarck. Modelul mediteranean derivă din Modelul continental și seamănă cu acest model în sensul că primele de asigurare socială plătite constituie baza pentru viitoarele beneficii de asigurări sociale. Un alt aspect al Modelului mediteranean similar Modelului turc este amploarea economiei subterane. Din acest motiv, sistemul nu acoperă multe persoane; cu toate acestea, se încearcă eliminarea riscurilor sociale în virtutea legăturilor de familie. Acest model a scos în evidență conceptele de familie tradițională și societate agricolă; astfel, oamenii sunt susținuți de familiile acestora fără a lua în considerare dacă statul furnizează sau nu beneficii în cazul pierderii veniturilor sau al riscurilor sociale.

Prin această reformă, o serie de modificări structurale au fost efectuate în sistemul turc de asigurări sociale. S-a realizat o tranziție de la sistemul care permite drepturi variate diferitelor grupuri profesionale spre sistemul care asigură unitatea standardelor și a normelor în materie de asigurare pentru pensionare. Cu scopul de a asigura sustenabilitatea sistemului, aceste modificări structurale au condus la o abatere de la Modelul mediteranean - Modelul continental.

Reforma sistemului de asigurări sociale

Începând cu anii 1990, o serie de probleme financiare au afectat sistemul turc de asigurări sociale din cauza unor motive variate precum aplicări de prevederi privind pensionarea timpurie, cote ridicate de muncă la negru, suplimentarea veniturilor și cote reduse de colectare a primelor și a veniturilor în funcție de contribuție. Acest sistem nu include întreaga populație și nu prevede clauze de protecție adecvate împotriva sărăciei. Furnizarea serviciilor de diferite instituții de asigurări sociale în mod nesistematic împiedică uniformitatea normelor privind drepturile și obligațiile angajaților. A devenit imperios necesar să se realizeze reforme ale sistemului de asigurări sociale, ca urmare a acestor probleme și a tendinței de îmbătrânire a populației, care constituie unul dintre factorii majori care afectează sustenabilitatea financiară a sistemului.

În scopul restructurării sistemului de asigurări sociale, o reformă a fost realizată în 2008 când Legea nr. 5510 a intrat în vigoare pentru a căuta soluții la problemele predominante, precum existența deficitului în creștere al sistemului și diferitele implementări pe care instituțiile le-au efectuat pentru furnizarea serviciilor de sănătate și de asigurare.

Obiectivul principal al reformei sistemului de asigurări sociale este de a crea un sistem de asigurări sociale echitabil, ușor accesibil și financiar sustenabil care să ofere o protecție mai eficientă împotriva sărăciei.

Reforma sistemului de asigurări sociale constă în 4 componente suplimentare:

O asigurare universală de sănătate care furnizează servicii medicale echitabile, protective și de calitate pentru întreaga populație;

Un sistem de ajutorare care permite tuturor persoanelor care au nevoie să acceseze serviciile în combinație cu plățile necontributive și beneficiile sociale furnizate în mod dezorganizat;

O singură schemă de pensionare care să includă segmente de asigurare pe termen scurt și lung pe lângă asigurarea de sănătate;

O nouă structură instituțională care să faciliteze viața de zi cu zi a cetățenilor noștri prin intermediul unor servicii moderne și eficiente.

Reforma sistemului de asigurări sociale presupune în mod special regulamente privind consolidarea sistemului de pensionare și a cheltuielilor. Din acest punct de vedere, a fost prevăzută o serie de schimbări realizate privind cotele substitutive la nivelul pensiilor, actualizarea coeficientului, numărul de zile per prime plătite și parametrii de vârstă și o perioadă de tranziție. Deoarece regulile anterioare continuă să fie urmate până la finalizarea perioadei de tranziție, efectul acestor schimbări a parametrilor asupra deficitului la bugetul de asigurări sociale nu poate fi perceput în mod exact pe termen scurt până în anii 2040.

Reformele realizate până în prezent au obiectivul de a spori serviciile pentru titularii de asigurare, precum și de a elimina defectele din sistemul de asigurări sociale. În acest context, au fost elaborate diverse reglementări atât în domeniul sănătății, cât și al pensiilor, astfel încât titularii de asigurare să beneficieze de servicii cât mai repede. O serie de implementări a fost realizată pentru a facilita accesul titularilor de asigurări la servicii spitalicești și a început să fie efectuată online și procedura relevantă care necesita un timp mare de așteptare.

Obiectivul primar al unui sistem orientat spre oameni este de a furniza servicii la nivel local. Din acest motiv, sistemul în care serviciile sunt furnizate de la centru a fost abandonat și Centre de asigurări sociale au fost construite în multe districte cu scopul de a permite titularilor de asigurare de la nivel local să beneficieze cu ușurință de servicii.

Finanțarea bugetelor de asigurări sociale

Bugetul de asigurări sociale este în general finanțat prin prime sau contribuții colectate de la lucrători, angajatori și state de peste tot din lume.

Sunt două metode de urmat în finanțarea sistemului de asigurări sociale:

Metoda capitalizării sau a economisirii (administrarea fondurilor)

Metoda de tip redistributiv (prin alocare)

Metoda de tip redistributiv este folosită pentru finanțarea sistemului de asigurări sociale din Turcia. În baza sistemului turc de asigurări sociale, primele sunt colectate pentru asigurare pe termen scurt și lung; asigurarea pentru șomaj și asigurarea de sănătate a tuturor cetățenilor (universală). Pentru a reduce efectele pensionării timpurii asupra economiei naționale, prima de asigurări sociale este colectată de la pensionarii care continuă să lucreze după pensionare.

În următorul tabel se indică segmentele de asigurare și rata de prime plătite pentru aceste segmente:

Persoanele fizice care plătesc prime de asigurare

Persoanele fizice care plătesc prime de asigurare diferă în funcție de situația acestora de titulari de asigurare:

Primele pentru asigurare pe termen lung și scurt, asigurarea universală de sănătate și asigurarea pentru șomaj ale persoanelor care lucrează pe bază pe contract de servicii (lucrători) sunt plătite Instituției de asigurări sociale de angajatorii acestora prin deducerea sumei egale cu rata primei colectate din sumele totale ale salariilor angajaților și prin adăugarea sumei primei care trebuie plătite de angajatori.

Primele pentru asigurarea pe termen lung și scurt și pentru asigurarea universală de sănătate ale persoanelor care lucrează în nume și pe cont propriu (angajatorii) sunt plătite Instituției de asigurări sociale de către acestea.

Primele pentru asigurarea pe termen lung și pentru asigurarea universală de sănătate ale funcționarilor publici sunt plătite Instituției de asigurări sociale de instituția publică unde aceștia

lucrează, prin deducerea sumei egale cu rata primei colectate din sumele totale ale salariilor funcționarilor publici și prin adăugarea sumei primei care trebuie plătite de instituție.

Primele pentru asigurarea pe termen lung și pentru asigurarea universală de sănătate pentru titularii de asigurare facultativă sunt plătite Instituției de asigurări sociale de către aceștia.

5.6.9. Pasul 9: Managementul resurselor umane

În baza legii turce, legislația muncii este aplicabilă majorității angajaților, indiferent de dimensiunea companiei angajatorului pentru care lucrează. Cel mai important act normativ în materie de muncă este Codul muncii. Alte acte normative semnificative privind aspectele referitoare la ocuparea forței de muncă sunt următoarele: (i) prevederile articolului 14 din Legea nr. 1475 care reglementează primele acordate la concediere, (ii) Legea privind sănătatea și securitatea ocupațională, și (iii) Contractele colective de muncă și acordurile sindicale. În plus, Codul turc al obligațiilor include un capitol privind contractele de muncă, ale cărui prevederi se aplică în cazurile în care legislația sus-menționată nu abordează problema respectivă.

CONTRACT DE MUNCĂ

Contractele de muncă sunt tratate în mod diferit decât alte acorduri private în baza legii turce. Obiectivul principal al contractelor de muncă este de a proteja angajatul și de a menține un echilibru social între angajat și angajator. Pentru a se garanta că aceste obiective sunt îndeplinite, drepturile legale și beneficiile acordate angajaților în temeiul Codului muncii sunt obligatorii și nu pot fi excluse sau modificate contractual în detrimentul angajatului. Cu toate acestea, aranjamentele contractuale care consolidează drepturile legale și beneficiile acordate angajaților în temeiul Codului muncii sunt permise. Este obligatoriu să se încheie un acord scris în cazul în care relația de angajare este pentru un an sau mai mulți ani. Cu excepția cazului în care nu este încheiat un contract, angajatorul furnizează, în termen de maximum două luni de la începerea angajării, un document scris care să includă termenii generali și speciali privind condițiile de lucru, programul de lucru zilnic sau săptămânal, salariul și remunerațiile suplimentare, termenii de plată și prevederile privind obligațiile pe care atât angajatorul, cât și angajatul trebuie să le îndeplinească la încetarea contractului. În caz contrar, o amendă financiară poate fi aplicată angajatorului pentru fiecare angajat care lucrează fără încheierea unui acord scris. În cazul în care contractele de muncă nu sunt elaborate în scris, acestea sunt totuși valabile; cu toate acestea, angajatul poate solicita în orice moment de la angajator un document care să poarte semnătura angajatorului și să indice termenii generali și, dacă este cazul, termenii speciali ai angajării.

Contracte de muncă pe durată determinată și nedeterminată

În baza legii turce, contractele de muncă pot fi încheiate pe durată determinată sau nedeterminată. Un contract de muncă între un angajator și un angajat va fi considerat a fi pe durată determinată dacă este încheiat în scris și prevede oricare dintre următoarele condiții: (i) dacă este încheiat pentru o durată de lucru determinată, (ii) dacă această durată depinde de o condiție obiectivă, precum finalizarea unei anumite sarcini sau (iii) dacă durata sa se află sub rezerva realizării unui anumit obiectiv. Un contract de muncă pe durată determinată poate fi reînnoit o singură dată, exceptând cazul în care există un motiv semnificativ care justifică reînnoirea. Dacă un contract de muncă nu îndeplinește condițiile sus-menționate, aceasta va fi considerat a fi un contract de muncă pe perioadă nedeterminată.

Contracte de muncă cu normă parțială sau cu normă întreagă

Contractele de muncă pot stipula dacă angajatul lucrează cu normă parțială sau cu normă întreagă. Dacă numărul de ore lucrătoare săptămânal al angajatului este considerabil mai mic decât numărul de

ore lucrătoare săptămânal al unui angajat cu normă întreagă, contractul de muncă este considerat a fi un contract de muncă cu normă parțială. Contractul de muncă cu normă parțială poate fi de durată nedeterminată sau determinată, în cazul în care condițiile de angajare pe durată determinată indicate în secțiunea de mai sus sunt îndeplinite.

Pentru mai multe informații, accesează:

<https://www.invest.gov.tr/en/library/publications/lists/investpublications/legal-guide-to-investing-in-turkey.pdf>

5.6.10 Pasul 10: Brevete și branding

Institutul turc pentru brevete asigură protecție eficientă și utilizare extinsă a drepturilor de proprietate industrială, astfel garantând că industria și tehnologia turcești joacă un rol major în concurența la nivel global. Acesta se străduiește să fie o instituție fundamentală în lumea proprietății industriale.

Misiune

- * Să furnizeze protecție eficientă pentru brevete, mărci comerciale, desene industriale și alte drepturi de proprietate industrială.
- * Să contribuie la dezvoltarea economiei și a tehnologiei turcești prin încurajarea creativității și a inovării.
- * Să disemineze acțiuni de sensibilizare și cunoștințe despre drepturile de proprietate industrială pe tot teritoriul țării și să coopereze cu sectoarele conexe.
- * Să furnizeze servicii orientate spre clienți, la timp și de înaltă calitate pentru a constitui un sistem efectiv de proprietate industrială prin consolidarea infrastructurii legale, tehnice și umane.
- * Să reprezinte Turcia pe platformele internaționale și să consolideze cooperarea în vederea protejării intereselor și a dezvoltării economiei turcești.

În mod normal, solicitările naționale de brevete trebuie depuse în limba turcă, iar o traducere a acestora (în limba engleză, germană sau franceză) trebuie furnizată în funcție de autoritatea de verificare în momentul solicitării efectuării verificării. Cu toate acestea, o cerere de brevetare la nivel național poate fi, de asemenea, depusă în limba engleză, germană sau franceză, cu condiția ca un comision suplimentar să fie plătit pentru furnizarea traducerii în limba turcă în termen de o lună.

Cerințe pentru o solicitare națională de brevet în Turcia

Solicitanții trebuie să furnizeze următoarele documente pentru a îndeplini cerințele de bază stipulate de lege:

- Cerere la dosarul de solicitare a acordării la nivel național;
- o descriere a invenției;
- una sau mai multe revendicări;
- orice desene indicate în descriere sau în revendicări;
- o prezentare în rezumat;
- plata comisioanelor oficiale.

Etapa de analiză

Comisioane oficiale: Comisionul oficial al Autorității de examinare competente.

Dacă solicitantul selectează o autoritate de examinare care a acționat pentru aceeași cerere ca autoritate de verificare, se aplică discounturi speciale. Cu toate acestea, autoritățile de verificare și de examinare nu trebuie să fie în mod necesar una și aceeași.

Institutul de brevete din Turcia aplică „cicluri de examinare” în cazul în care primul raport de examinare include un aviz negativ. Solicitantul este invitat apoi să răspundă la primul raport de examinare și să plătească din nou comisionul de examinare (al doilea ciclu). Dacă cel de al doilea raport de examinare are tot un aviz negativ privind brevetabilitatea, a treia șansă, care este de fapt ultima șansă, este acordată pentru a depăși obiecțiile din raportul negativ, iar solicitantul trebuie să plătească din nou comisionul de examinare (al treilea ciclu). Dacă cel de al treilea raport de examinare nu aprobă nicio revendicare din setul de revendicări, solicitarea este în cele din urmă respinsă. Dacă în rapoartele de examinare se face referire la cel puțin o revendicare brevetabilă, solicitarea poate fi primită pe baza revendicării (revendicărilor) acceptate.

Odată ce Institutul de brevete din Turcia consideră că solicitarea poate fi acceptată, solicitantul este invitat să achite comisionul de acordare indicat mai sus pentru a proceda la acordarea brevetului și la publicarea sa în monitorul oficial. Solicitățile turcești de brevet fac obiectul unor comisioane de reînnoire începând cu cel de-al doilea an și fiecare an ulterior calculat de la data depunerii solicitării. Comisionul de reînnoire este datorat în aceeași zi din luna în care se aniversează depunerea solicitării naționale de brevet. Dacă solicitantul nu acționează astfel, această reînnoire poate fi totuși plătită într-o perioadă suplimentară de șase luni cu aplicarea unei taxe suplimentare.

Neplata comisioanelor de reînnoire în perioada de 6 luni suplimentară are ca rezultat pierderea drepturilor care pot fi recuperate doar în baza unei cereri pentru restabilirea drepturilor. Institutul de brevete din Turcia aplică în mod strict criteriul privind luarea tuturor măsurilor necesare, astfel încât eventualul eșec să fie cauzat de motive neprevizibile și solicitantul să aibă șansa de a depune toate eforturile posibile pentru a nu ajunge să-și piardă drepturile.

Recurs

În mod normal, deciziile Institutului de brevete din Turcia pot fi supuse atenției Comitetului de reexaminare și evaluare care acționează ca un Comitet de Recurs. Cu toate acestea, deciziile privind aspecte semnificative, precum brevetabilitatea, nu se abat în general de la concluziile rapoartelor de examinare. Prin urmare, acest Comitet analizează în mare parte aspectele procedurale, precum dacă o încălcare procedurală a intervenit în procedura de acordare a brevetului. Împotriva deciziilor acestui comitet se poate depune recurs la Tribunalele specializate în materie de drepturi de proprietate industrială din Ankara.

Contestații/observații din partea terțelor părți

Legea actuală privind brevetele nu permite primirea de contestații post-acordare a brevetului pentru brevetele acordate în Turcia. Ca acțiune de post-acordare a brevetului, terțele părți pot doar să acționeze în justiție nulitatea brevetului vizat la tribunalele competente.

Cu toate acestea, observațiile terțelor părți sunt permise doar în anumite momente ale procedurii de acordare a brevetului. Prin urmare, observațiile depuse în alte momente ale procedurii nu au niciun efect.

Primul moment când observațiile pot fi depuse este în termen de șase luni de la publicarea raportului de examinare în monitorul oficial. Acesta nu are niciun efect considerabil dacă observațiile nu sunt depuse în două limbi (și anume, limba turcă și limba Autorității de examinare competente) pur și simplu pentru ca Autoritatea de examinare străină să poată interpreta aceste observații. Observațiile pot fi luate în considerare de solicitant și pot fi percepute ca un avertisment obligând solicitantul în cauză să restricționeze aria de aplicare a revendicărilor aserțiunilor sau chiar să retragă cererea de brevetare, în funcție de relevanța observațiilor indicate anterior.

Cu toate acestea, solicitantul are, de asemenea, șansa să ignore observațiile și să solicite un brevet neexaminat. Această cerere este publicată în monitorul oficial, acordând terțelor părți șansa de a solicita analiza solicitării și, odată cu această solicitare, să își depună observațiile în două limbi (și anume, limba turcă și limba Autorității de examinare competente). După cum s-a menționat, cererea de analiză este realizată de terțe părți și, prin urmare, comisioanele relevante trebuie să fie plătite de aceste terțe părți. Trebuie să se rețină faptul că nu mai există o altă șansă de a depune observații în etapele ulterioare, precum în procedura de examinare.